

byggeri, Tilskud i Anledning af Ungdomsarbejdsløsheden, mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsløshedsudgifter), havde været indgaaende drøftet baade inden for Regeringen og inden for Arbejdsløshedsraadet. Man var herved gaaet ud fra, at det vilde være uforsvarligt vedblivende at yde uproduktive Understøttelser til disse arbejdsløse med Risiko for, at de før eller senere helt *mistede deres Arbejdsduelighed*, at der paa Grund af Befolkningstilvæksten i de produktive Aldersklasser, Udvandringens Ophør, Rationaliseringen inden for Industrien m. v. *ikke* syntes at være *Mulighed* for under de nuværende Forhold at bringe denne Gruppe af arbejdsløse ind under normale Arbejdsforhold, medens det paa den anden Side vilde være *forholdsvis billigt* at beskæftige dem med Arbejde*) i Stedet for stadig at yde dem Understøttelse, og at der ved de arbejdsløses Deltagelse i saadanne offentlige Arbejder burde tilsikres dem en *Arbejds løn*, der var større end den Understøttelse, de ellers vilde være henvist til, men fastsat saaledes, at der saa vidt muligt holdtes en klar Afgrænsning over for de arbejdsløse Arbejdere, der havde bevaret Tilknytning til det normale Arbejde, eller som burde finde Beskæftigelse ved de Foranstaltninger, der iværksættes til Afhjælpning af den normale Arbejdsløshed.

Paa Grundlag af Overvejelser af denne Art var Lovforslaget, der hvilede paa en Betænkning fra Arbejdsløshedsraadet af 7. Februar 1935, udarbejdet, og det havde følgende Indhold:

§ 1 gav Socialministeren Bemyndigelse til i Finansaarene 1935—36 og 1936—37 at iværksætte Arbejder til *Beskæftigelse af langvarigt arbejdsløse*, dels *Statsarbejder*, dels *kommunale Arbejder*, som Staten ud fra almene Hensyn havde Interesse i at støtte. *Statens Andel* af Udgifterne herved kunde *ikke overstige 36 Mill. Kr.* — Med Hensyn til disse Arbejders *almindelige Karakter* fastsatte § 2, at de enten maatte være af en saadan Art eller et saadant Omfang,

*) I Bemærkningerne til Lovforslaget opgjordes den egentlige Udgift som »Forskellen mellem Udgifterne til Arbejdets Iværksættelse og de besparede Arbejdsløshedsunderstøttelser«. Eksempelvis anførtes, at hvis 3 000 Mand i et Aar kunde beskæftiges for 3 Mill. Kr., vilde Merudgiften ved Beskæftigelsen være — ikke 3, men 0,6 Mill. Kr., idet man ellers maatte regne med en Understøttelses-Udgift paa gennemsnitlig ca. 800 Kr. aarlig.